

România, în mari jocuri strategice?

Că ne aflăm în plin proces de globalizare cred că nu se mai îndoiește nimeni. Cum devine tot mai evident și că, pe fondul acestui proces, asistăm și la o resetare a sferelor de influență. Or, în context, se cuvine să privim mai atent la semnalele date României în ultima perioadă. Premierul Ponta, vizitat fulger de Tony Blair, a fost primit cu toate onorurile la Cancelaria Angelei Merkel de la Berlin, unde ambele voci au vorbit despre necesitatea unui parteneriat consistent. Un parteneriat prefațat deja de câteva investiții germane în România, care sunt mai mult decât încurajatoare, de vreme ce se numesc Daimler, Bosch și nu numai. Era și cazul să îndreptăm relațiile cu Germania, deteriorate vara trecută, și bravo lui Ponta că a avut puterea să recunoască pripelile de atunci. Sigur, nu trebuie să ne îndoim că la momentul de acum a contribuit și coabitarea dintre cele două palate bucureștene, cum e de presupus că pentru momentul de la Berlin va fi contat și cuvântul președintelui Băsescu. Care a și onorat după aceea summitul PPE de la Viena! Și tot apropo de coabitare cred că trebuie să privim și spre vizitele-surpriză de la București, ale lui Nikolai Patrușev și John Brennan sau, cum s-ar zice, mâna dreaptă a lui Putin și mâna dreaptă a lui Obama. Ambii s-au întâlnit atât cu președintele, cât și cu premierul, ceea ce ar trebui să le dea de gândit mai ales contestatarilor coabitării că trăiesc pe altă lume și nu înțeleg ceea ce era de înțeles! O simplă privire asupra zonei balcanice, a frământărilor existente în țările din jurul nostru, ca și dincolo de Prut demonstrează că România este oaza de stabilitate a regiunii, ceea ce confirmă poziția noastră geostrategică, atât ca membri ai NATO, cât și ai UE. În plus, adăugați și felul în care am reușit să ieșim din criză, cu sacrificiile cunoscute, ceea ce ne asigură o perspectivă și în plan economic. Drept care, iată, vine la București și doamna Christine Lagarde, șefa supremă a FMI, ceea ce constituie încă un plus de imagine și de încredere în România. Oare realizăm că toate aceste semnale, fără îndoială pozitive, ne plasează într-o poziție favorizantă, care ar putea conduce inclusiv sau mai ales la ideea că României i se pregătește un rol bine definit în marile jocuri strategice ale globalizării? Sigur, sunt presupunerile mele, poate prea optimiste, dar nici nu mă îndoiesc că, dacă vom privi și trata aceste semnale la adevărata lor valoare, perspectivele României sunt cele pe care ni le dorim de atâta amar de ani. Cu condiția să lăsăm politicianismul ieftin, populismele și încrâncenarea internă, pentru a face loc la ceea ce se numește interesul național!

Horia Alexandrescu